

РЕШЕНИЕ

№ 1806

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 25.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **3322** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Д. Б. И. от [населено място] против Заповед № РМЛ22-РД-22/23.03.22г на Кмета на район „М.“-СО.

В жалбата се сочи, че Заповедта е неправилна,незаконосъобразна и немотивирана, като се моли за отмяната ѝ и присъждане на разноски.Твърди се, че жалбоподателката е настанена в общ.жилище/34кв.м./ - от 1983г, с последен Договор за наем от 2006г, като от 2008г е със 100% инвалидност, а от 2020г семейството ѝ е едночленно. На 01.02.22г ответникът я уведомил, че поради промяна в жилищните ѝ нужди ще бъде пренастанена- в по-малко общ.жилище/от 18.72кв.м./. Съгл. чл. 17 от НРУУРОЖТСО на едночленно семейство се полагат 25кв.м, като съгл. ал.4- за заболявания като нейните се полагат допълнително още 15кв.м., т.е. максимално полагащата ѝ се площ е 40кв.м. Жалбоподателката е уведомила ответника, че е висящо адм.производство по нейното преосвидетелстване от ШЕЛК- за 100% с чужда помощ.В съд.заседание адв. П. поддържа жалбата и сочи, че ако жалбоподателката се премести в по-малко жилище и след това излезе чаканото решение на ТЕЛК за 100% инвалидност с чужда помощ, ще трябва отново да я местят в по-голямо жилище, така ще бъде местена 2 пъти в кратък период.Решението на ТЕЛК се бави, тъй като първоначално решение е отменено от НЕЛК и преписката е върната на ТЕЛК за ново произнасяне- с указание да се определят 100% инвалидност с чужда помощ.

Ответникът Кмета на район „М.“-СО не се явява или представлява в съд.заседание. В писмено становище на гл.експерт Я. жалбата се оспорва като неоснователна, моли се за отхвърлянето ѝ и присъждане на юрк.възнаграждение. Сочи се, че към датата на Заповедта жалбоподателката не е преосвидетелствана с чужда помощ, като от 2020г обитава сама жилището. Полагат ѝ се при тези данни 25кв.м., а тя обитава 34.08 кв.м. Щом не са налице хипотези по чл.17 ал.4 от Наредбата, няма основание да ѝ се предоставят допълнително 15кв.м, а и такива се предоставят при възможност, а не задължително.

С Определение № 2961/11.04.22г , влязло в сила на 28.04.22г, Съдът е оставил без разглеждане Особеното искане на жалбоподателката за спиране на предв.изпълнение на Заповедта/доколкото самата жалба от 23.03.22г го спира/.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация, пред надлежния съд, срещу инд.адм.акт по см. на АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

С ЕР на ТЕЛК № 862/28.04.21г, за срок от 2 години/до 01.04.23г/, на жалбоподателката е определена 100% трайна неработоспособност- без чужда помощ.Предходното ЕР на ТЕЛК е от 04.04.19г и е отново за 100% трайна неработоспособност-без чужда помощ.По-предходното ЕР на ТЕЛК е от 2018г и е за 95% т.н.р. без чужда помощ/така и ЕР на ТЕЛК от 2014г/.

Жалбоподателката е била първоначално настанена с Настанителна заповед № 499/08.09.83г в общ.жилище - ап.12, ет.4, вх.1, [жилищен адрес] жк М. 4, [населено място], с жилищна площ 34.08кв.м./двустаен-дневна, кухня и обслужващи помещения/. Издадена ѝ е последваща Настанителна Заповед № 40/20.05.03г/вече безсрочна/, въз основа на нея е сключен безсрочен Договор за наем от 18.08.06г, с Анекс от 18.08.06г.

С писмо от 01.02.22г/връчено на 10.02.22г/, ответникът уведомява И., че жилището ѝ вече не съответства на нормите на чл.17 от Наредбата/тъй като семейството ѝ е едночленно/, като съгл. чл. 23 от Наредбата –поради промяна в жилищните ѝ нужди ще се издаде служебно заповед за пренастаняването ѝ, а ако не заеме новото жилище в месечен срок от връчването на заповедта- наемното правоотношение с нея ще се прекрати.С писма от 03 и 04 февруари 2022г И. моли за разбиране към тежкото ѝ заболяване и уведомява ответника, че в момента е заразена и с ковид. Със Заявление от 17.02.22г И. моли да се приложи чл.17 от Наредбата, който предвижда 25кв.м. за едночленно семейство, към които да се добавят 15кв.м.-защото боледува от рядката болест на К., включена в списък на МЗ, като се нуждае и ползва чужда помощ. С писмо от 23.02.22г/връчено на 28.02.22г/, ответникът отговаря, че действащото ЕР на ТЕЛК е за 100% трайна неработоспособност- но без чужда помощ, като чл.17 ал.4 т.1 от Наредбата не е приложима в случая/за допълнителните 15кв.м., които и без това са предвидени само като незадължителна възможност/.С друго писмо от 23.02.22г/връчено на 28.02.22г/, ответникът отговаря на молбите от 03ти и 04ти

февруари 2022- че все още няма издадена заповед за пренастаняване.

С обж. Заповед № РМЛ22-РД-22/23.03.22г на Кмета на район „М.“-СО, И. е пренастанена в общ.жилище – ап.32, ет.5, вх.4, бл.313 в жк М. 3, [населено място], с жилищна площ 18.72кв.м/боксоiera-стая, кухненски бокс и обслужващи помещения/. Заповедта е издадена на осн. чл. 19 ал.1 вр. чл. 23 ал.1 и ал.3 от НРУУРОЖТСО, въз основа Решение на Комисията по чл.10 от Наредбата по Протокол № 6/31.01.22г/представен/, предвид бракоразно решение на СРС от 07.12.12г/представено/ и факта, че лицето Л.С./неясно кое е това лице/- вече не живее в жилището/т.е. жалбоподателката обитава жилището сама /. Заповедта е връчена на И. на 25.03.22г/с изписан ръкописен отказ да приеме по-малкото жилище/, като жалбата ѝ до Съда е още от 23.03.22г/преди връчването/.

Видно от служебни бележки, издадени от Председателя на ЕС на входа и касиера на входа, както и от проведен с тях разговор съгл. Протокол от 19.01.22г, жилището се обитава само от И. от 2020г/неуточнено от кой момент точно/.

И. е с постоянен и настоящ адрес- жилището, предоставено ѝ още през 1983г.

В хода на съдебното производство е влязло в сила/на 16.01.23г/- ново ЕР на ТЕЛК № 2047/05.12.22г/издадено също в хода на съд.производство, след отмяна от НЕЛК на първоначално ЕР на ТЕЛК, при стартирало адм.производство по преосвидетелстване на 19.04.22г-преди първото съд.заседание/.

Съдът намира от правна страна следното:

Заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на неговата мат. и териториална компетентност.

Заповедта е в писмена форма, като не съдържа всички зад.реквизити по чл.59 от АПК-вкл. не е посочен срок и ред за обжалване.Ответинкът се позовава на фактически основания, обективирани в бракоразно решение, наемното досие на имота за 2020г-2021г и решението на Комисията по чл.10 от Наредбата. Не е посочен точно и ясно мотива за издаване на Заповедта/същият се извежда по логически път от Съда/- че И. вече е едночленно семейство, без да е посочена конкретизирана дата, когато е настъпило това ново състояние, обуславящо промяна в жилищните ѝ нужди. Няма доказателства и не е посочено- считано от коя дата Л.С. е напуснала жилището/и коя изобщо е тя и на какво основание е живеела там/, респ. от коя дата И. живее сама.Доколкото по този факт не се спори между страните и самата И. го сочи в писмата си, Съдът приема, че безспорно към датата на Заповедта - И. обитава жилището сама/тя го потвърждава/.

Заповедта е проц.законосъобразна, като няма допуснати в хода на адм.производство съществени нарушения на адм.производствените правила. Не е нарушено правото на защита на И., уведомена е по реда на чл.26 от АПК за началото на адм.производство, отговорено е на всичките ѝ писма, взети са предвид възраженията ѝ/мотивирано са отхвърлени/.

Съдът намира Заповедта за мат.законосъобразна, тъй като както самият ответник сочи - на едночленно семейство се полага жилищна площ до 25 кв.м. съгл. чл. 17 ал.1 т.1 от наредбата, като ѝ се предоставя ново жилище - с площ 17.18.кв.м, при липса на хипотезите по чл. 17 ал.4 от Наредбата за евентуално отпускане на допълнителни 15кв.м.

Съдът обаче е длъжен на осн. чл. 142 ал.2 от АПК да вземе предвид релевантните факти, настъпили до края на устните състезания. Още преди първото заседание е било стартирано адм.производство по преосвидетелстване на жалбоподателката - за да ѝ се определят от ТЕЛК- 100% т.н.р. с чужда помощ, за което Съдът е бил уведомен от жалбоподателката в първото заседание. Считано от 16.01.23г, жалбоподателката вече е с определени 100% т.н.р. с чужда помощ- това означава, че в жилището трябва да има площ и за лицето, което ще ѝ оказва помощта, както и че жилището вече ще се обитава от 2 лица. Възникнала е на 16.01.23г/в хода на съд.производство/-хипотезата на чл.17 ал.4 т.1 предл.второ от Наредбата, като ответникът може да предостави още до 15кв.м.жилищна площ. В случая ответникът може обективно да стори това- просто жалбоподателката ще остане в сегашното си жилище от 34кв.м. Вярно е, че в нормата само е предвидена такава възможност, т.е. органът действа при оперативна самостоятелност/сам преценява дали да предостави тези доп.15кв.м./ Съдът обаче осъществява контрол за законосъобразност, т.е. проверява дали оперативната самостоятелност се упражнява от органа добросъвестно и при спазване на основните принципи на АПК. Съдът намира, че при непрекъснато обитавано от И. от 1983г насам жилище, отговарящо на нуждите ѝ - както в периода от 1983г до 2020г/неуточнено точно кога/, така и към момента на произнасянето на Съда/след 16.01.23г/, то оперативната самостоятелност следва да се упражни от органа предвид принципа за съразмерност по чл.6 ал.1 и ал.5 от АПК. Което означава, че няма причина/фактическа или законова/, след като И. от 1983г непрекъснато обитава жилище, отговарящо понастоящем на условията на чл.17 ал. 4 т.1 предл.второ от Наредбата, органът да реши в условията на оперативната си самостоятелност - вече да не ѝ предоставя тези допълнителни 15кв.м, т.е. тепърва да ѝ ги отнеме. Всъщност промяна в жилищните нужди понастоящем няма - до 2020г И. е живеела с друго лице/неясно кое/, от 16.01.23г следва да живее с лице, оказващо ѝ помощ съгл. ЕР на ТЕЛК.

По тези съображения, на осн. чл. 142 ал.2 и чл. 6 ал.1 и ал.5 от АПК, Съдът следва да отмени Заповедта. Правните последици от същата тепърва биха противоречали на целта на закона.

При този изход на спора на жалбоподателката се полагат разноски съгл. чл. 143 от АПК- 10лв дър.такса и 1000лв договорен и внесен адв.хonorар, неоспорен като прекомерен.

Водим от горното и на осн. чл. 171 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № РМЛ22-РД-22/23.03.22г на Кмета на район „М.“-СО, по жалба

ОТ 23.03.22Г на Д. Б. И. от [населено място].

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Д. Б. И. от [населено място] сумата от 1010лв, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.

Съдия: